

ברווזון קטן

כתב א. קאראלייט'ב
צייר מ. בילומלינסקי

שלושה ברווזונים נולדו באביב לברווזה הזקנה.
לאחד קראה "מוכי", כי היה מכוסה במוך צהוב רך.
לשני קראה "קראק", כי הוא התנדנד בהליכה ודיבר
"קרא-קרא-קרא". ואת השלישי, הקטן ביותר כינו
כולם "הזוללן האיום".
תרצה בוודאי לדעת למה נתונו לו שם כזה לא יפה.
תכף אספר לך.
כשרק הקטנטנים הצהובים האלה יצאו לעולם, דודה
טודורה הוציאה אותם לחצר והתחילה להאכיל
בפירורי לחם. ואז הברווזון הקטן ביותר פתח רחב
את המקור שלו ומיד בלעה את הכל. למוכי ולקראק
לא נשאר כלום. ואז דודה טודורה התרגזה, וקינה
אותו "הזוללן האיום ביותר". והברווזון הטיפשון לא
נעלב כלל. להפך, הוא התחיל להתגאות בכינוי שלו.
הוא צעד בחשיבות בחצר, ניגש להודי המזוקן

**"אני רוצה לזייטן לאכול, לזייטן!" צעק הברוזון
הקטן.
"שהזלילה רק לא תכניס אתך לצרה" הזהירה אותו
הברוזה.
הם הגיעו לגדה והברוזה אמרה "שבו כאן תחת**

**הערבה, ילדים שלי. אתם עוד קטנים, לא יודעים
לשחות. חכו לי כאן ואל תתרחקו."
הברוזה נכנסה למים ושחתה למקום עמוק. שם היא
תפסה ראשן ושמה אותו בין שרשע עץ על החוף,
ושבו חזרה למים.**

**והתחיל להתפאר בשמו. ואתה יודע בוודאי שהודי
הוא רכלן ידוע. הוא הולך כל היום בחצר ומקשקש
"בול-בול-בול!". לכן ההודי הלך מיד ללול וסיפר לכל
החברים שלו איך קראו לברוזון הקטן.
כשברוזונים מילאו שבעה ימים, הברוזה הזקנה
הובילה אותם לנחל.
"לאן אנו הולכים, אמא?" שאל מוכי.
"הולכים לנחל, ילדי. מה נדוג שם לארוחת בוקר?
דגיגים כסופים או ראשנים?"
"אני רוצה דגיג כסוף" אמר מוכי.
"ואני ראשן" אמר קראק.
"ואתה?" שאלה הברוזה את הזללן האיום.**

**והרגיש את עצמו חופשי לגמרי במים.
"עצור!" קראה השועלה שקפצה מהחלול תוך נפנוף**

**זנבה באיום.
הברווזון נעצר.
"מי אתה?" שאלה השועלה.
"אני הזוללן האיום"
"הו, כמה שאתה מפחיד" צחקה השועלה.
"אני לא מפחיד, אני רק חסר פחד."
"הם.." גיחכה השועלה "ולאן אתה מתכוון ללכת?"**

**הזוללן האיום לא יכול היה לשבת בשקט במקום
אחד. נדמה היה לו כי הוא מבזבז זמן יקר. "מה?
אחכה כאן כל השנה! רק לחשוב! אשב כאן בשביל
ראשן קטן כלשהו! אני לא ברווזון טיפש כזה. עכשיו
בעצמי אצוד משהו."
הוא התקרב למים, דרך על אבן רטובה חלקה
והתחלק לתוך המים! הזרם החזק תפס אותו והוביל
לאמצע הנחל, בכוון יער צפוף.
ואתה בוודאי יודע שביער חיה שועלה חכמה. היא
בדיוק אז יצאה מהמאורה שלה ואחריה יצאו גם שני
שועלונים קטנים.
"אמא!" קראו השועלונים "תביאי לנו איזו שהיא
ציפור חיה! נמאס לנו כבר לאכול בשר עוף זקן ויבש"
"טוב, ילדיי, אביא לכם מישהו רך וחי. רק תנהגו
בתבונה ואל תצאו מהמאורה."
השועלה הניפה את זנבה ויצאה לעובי היער.
על חוף הנחל, שם איפה שערבות בוכיות טובלות את
עליהן הכסופים במים, נמצא עץ ובו חלול גדול.
השועלה החכמה זחלה פנימה והסתתרה. ומשם
ראתה את הברווזון השוחה במרכז הנחל. כשהזללן
האיום הגיע אל מול העץ, הוא כבר ידע לשחות היטב,**

**ברווזון חי! היא מיהרה כל כך ששכחה בכלל על
המלכודת. והרי היא שמעה שדוד טודור העמיד
מלכודת תחת ערמת עלים יבשים באמצע שביל
הארנבות. ובמקום לעקוף את ערמת העלים היא
דרכה לתוכה ובאותו הרגע המלכודת אמרה "שנפ!"
ותפסה אותה ברגל ימנית. השועלה מעדה והברווזון
נפל על העשב.
כשהזוללן האיום נוכח שניצל ולא אורבת לו כל סכנה**

**"לצוד לווייתן."
"ומה תעשה בו?"
"אוכל אותו. אני כבר רעב מאוד."
"אתה ברווזון טיפש" אמרה השועלה "לווייתנים לא
חיים בנחלים. לווייתנים חיים ביער. בו אתי. אני
מכירה מקום שם מתאספים הלווייתנים הגדולים
ביותר. תוכל לנקר אותם עד שתואכל לשובע."
"ומי את?" שאל הברווזון בחשדנות.
"אני שומרת סדר ביער. אני עוזרת לברווזים קטנים.
קודם מאכילה אותם, אחר כך מחזירה הביתה, לאמא
שלהם."
"מיד חשבתי שאת טובת-לב" שמח הזוללן האיום
ושחה לחוף. וכשרק התקרב השועלה הושיטה כף
והוציאה אותו לאדמה, אחר כך תפסה ברגלו, זרקה
לעצמה על הגב ומהר התחילה לרוץ אל המאורה.
"ברווזון מסכן!" נאנחה צפרדע "הטורפת הזו תבלע
אותו כמו זבוב". "חבל על הציפור החמודה הזו"
לחש הסוף שעל החוף, וטל נטף מעליו כמו דמעות.
כדי לחזור מהר למאורה השועלה הערומה הלכה ישר
בשביל הארנבות הנוח. לבה פעם - כמה ישמחו
השועלונים שלה כשהיא תביא להם לארוחת צהריים**

הוא הביט בבוז על השועלה ורץ מהר בשביל אל
הנחל. עד שהגיע למים לא הביט אחורנית אף פעם.
ואחר כך, כמו סירה קטנה שחה נגד הזרם אל עץ
הערבה, שם חיכתה לו אמא מודאגת, מוכי וקראק.
"אתה בלייעל!" קרא לו עוד מרחוק הברווזה הזקנה
"אני ממש אובדת עצות איך לחפש אתך!"
"הייתי ביער, אמא" ענה הברווזון בשקט "חיפשתי
לוויתן ותפסתי שועלה."
"האומנם? ומה עשית אתה?"
"רציתי לתת אותה במתנה לדודה טודורה לסודר.
כדי שתתן לי הרבה גרעינים ופירורים. אני כבר מאוד
רעב, אמא." הזוללן האיום יצא לחוף, פתח רחב את
מקורו, תפס מיד שני ראשנים ובלעה אותם בהנאה.